

STAVÍME ŠKOLU pro chudé děti v Indii

PŘÍLOHA
KATOLICKÉHO
TÝDENÍKU

Hledáme tisíc Marií

Název občanského sdružení PONS 21 (Mos-ty 21) vyjadřuje hlavní cíl jeho zakladatelů – budovat mosty mezi lidmi a díky nim zlepšovat podmínky pro jejich život. Rádi bychom dali naší cestě správný směr a propojili ji s cestami druhých. Tuto svou touhu chceme naplňovat konkrétně a prakticky.

PONS 21 jsme založili v roce 2011. Jsme dlouholetí přátelé, kteří se potkali před lety na táboře Radost v Orlických horách a jež v mnoha směrech formoval P. František Fráňa – Tišek. Po nabytí jistých životních zkušeností jsme se rozhodli společně věnovat charitativní činnosti. Jeden z nás (P. Josef Suchár) obnovuje již přes dvacet let s dalšími přáteli poutní místo Neratov v pohraničí a duchovně vede charitu královéhradecké diecéze. P. Suchár navrhl, abychom svou činnost zahájili vybudováním školy pro chudé děti v indické vesnici Mansapur. Tuto oblast jsme navštívili a osobně se přesvědčili o nedostupnosti vzdělání pro místní děti.

Začali jsme tedy shromažďovat finanční prostředky na výstavbu školy. Snažíme se přispět vlastní prací – provozujeme půjčovnu kompenzačních pomůcek pro nemocné, jejich výdělky odvádíme právě na tento účel. Pořádáme charitativní kulturní akce, oslovujeme dárce, připravujeme provoz chráněné dílny.

Nyní jsme se rozhodli uspořádat sbírku s názvem Hledáme 1 000 Marií. Rádi bychom navázali na úspěch sbírky, kterou před několika lety vyhlásil P. Josef Suchár – do značné míry díky ní a díky tisícovce „Josefů“ (z nichž mnozí mají třeba i jiné jméno) stojí dnes v Mansapuru kostel sv. Josefa.

Věříme, že se nám podaří vysvětlit čtenářům KT, proč chceme školu postavit, a že společně umožníme chudým indickým dětem vzdělání. Za vaši pomoc předem děkujeme.

ANTONÍN NEKVINDA
předseda Výkonné rady PONS 21

Vyhlášení veřejné sbírky

HLEDÁME 1 000 MARIÍ

Když tisíc Marií daruje po tisíci korunách, pomohou postavit novou školu pro chudé děti v Indii. Najděte si svou Marii, se kterou přispějete na tuto sbírku!

Indické děti mají oči plné naděje

Před rokem Indii navštívil i královéhradecký biskup JAN VOKÁL. Jak na tuto cestu vzpomíná?

■ Prvního května je tomu rok, co jste vysvětlil v Indii, ve vesnici Mansapur, kostel sv. Josefa. Ten byl postaven z darů českých občanů. Jak vzpomínáte na tuto událost?

Vzpomínám na srdečnost všech lidí. I když někteří z nich nejsou křesťané, se zájmem se přišli podívat a naši delegaci přijali velmi vřele, sypali nám na cestu květiny, tancovali... Při západu slunce procházel vesnicí velký průvod, k němuž se přidali všichni místní bez ohledu na vyznání. Nadšení lidí všech věkových skupin, zvláště mladých a dětí, mě nesmírně oslovilo. Děti tam mají záživé, živé oči plné naděje. Vzhledem ke zdejší bídě to může být překvapivé, ale ti, kdo se do těchto indických oblastí pravidelně vrací, říkají, že je k naději důvod: život zde vždy nějak pokročí – třeba jen tím, že se vesnice spojí s městem hromadnou dopravou, vybuduje se nová silnice a podobně.

■ Téhož dne odpoledne jste k radosti sester řádu Královny apoštolů a místních lidí položil a požehnal základní kámen školy

v Mansapuru. Pod patronací kterého svätce byste ji doporučil světit?

Jistě by to měl být světec, k němuž mají tamní sestry a věřící blízký vztah. Jsou to sestry Královny apoštolů, proto se nabízejí právě apoštolové, a především Panna Maria. Kostel je zasvěcen svatému Josefovi, i proto by bylo hezké světit školu právě Panně Marii. To ale samozřejmě záleží na místních.

■ Papež František vyzývá k podpoře chudých. Je podpora stavby školy v Mansapuru jednou z vhodných možností?

Tato škola se začala stavět dříve, než byl papež František zvolen, jeho výzva se však samozřejmě na podobné projekty vztahuje. Církev vždy pomáhala potřebným a mám radost, že na Svatý otec klade důraz. Myslím, že to podobným projektům velmi pomůže.

■ Při návštěvě indické diecéze Belgaum jste mohl hovořit s místními dětmi. Jak na vás zapůsobily?

Cítil jsem z nich opravdovou radost z toho, co se jim nabízí. Že umějí skutečně ocenit i takový – z našeho pohledu zcela samozřejmý – dar, jako je možnost chodit do školy. Toho už si evropské děti moc neváží. U těch indických je vidět, že za to vděčně děkují. Uvědomuji si, jak nesmírnou cenu má vzdělání a že je pro ně nadějí.

(Pokračování na str. D)

V nouzi poznáš přítele

Biskup PETER MACHADO stojí v čele diecéze Belgaum, kam patří i vesnice Mansapur.

■ Proč jste se rozhodl stát se knězem?

Mnozí kněží na mě udělali silný dojem, především farní kněz v mém rodném městě. I já jsem chtěl nesobecky pomáhat chudým a domníval jsem se, že jako kněz k tomu budu mít příležitost.

■ Co nyní děláte pro chudé?

Pod naši diecézi patří mnoho škol, kde je na základě mého rozhodnutí nejméně čtvrtina žáků z velmi chudých poměrů. Tito žáci jsou sponzorováni a pro ty, kterým jde učení pomaleji, jsou připraveny po vyučování hodiny navíc. Kromě toho naše sociální oddělení rozvíjí mnohé projekty pro ženy z chudých poměrů, staré lidi a pro lidi na okraji společnosti, jako jsou například HIV pozitivní pacienti.

■ Z jakého důvodu by měli lidé z ČR pomáhat lidem v Indii?

Lidé se navzájem potřebují. V nouzi poznáš přítele. Obracím se na lidi z ČR s prosbou o pomoc, protože jsme v nouzi, hlavně co se týká rozvoje osobnosti vzdělání.

■ Jaký smysl má postavit školu pro pár stovek chudých dětí, když jich jsou na světě miliony?

Nemůžeme vyřešit všechnu chudobu světa. V Bibli je psáno, že chudoba tu vždy bude. Velmi záleží na tom, abychom pomohli alespoň těm pár lidem, kterým můžeme. Oni možná v budoucnu zase pomohou dalším.

■ Jak Indové vnímají pomoc ze zahraničí?

Chudí lidé, především rodiče sponzorovaných dětí, jsou za to velmi vděční a obdivují vás pro vaši štědrost a velkorysost. Někteří fundamentalisté se domnívají, že lidé ze zahraničí pomáhají proto, že jsou velmi bohatí. Jsou i tací, kteří se domnívají, že si chtějí peníze lidi koupit. S těmito názory se samozřejmě neztotožňujeme. Snažíme se lidem vysvětlit, že nám pomáháte z dobroty srdce.

■ Jaké jsou garance, že škola bude postavena kvalitně a najdou se prostředky na její provozování?

Vzhledem k faktu, že spolupracujeme s místními inženýry a dodavateli, nebude s dodáním místního satebního materiálu a dokončením stavby problém. Co se týče schopnosti udržet školu v provozu, budeme závislí na místních zdrojích: na drobných příspěvcích od studentů, na finančních darech od veřejnosti, sponzorských darech a na vládní podpoře chudých dětí. (Pokračování na str. D)

Já věřím na zázraky...

Je pro mne velkou radostí sledovat život tohoto projektu a být tak trochu jeho součástí.

Na počátku byla má první návštěva Indie spolu s pracovníky projektu Adopce na dálku královéhradecké charity. Radost a nadšení našich indických přátel byly velmi nakažlivé. Když jsme navštívili malou vesničku Mansapur, místní kněz nám představil své plány na výstavbu nového, většího kostela se školou a mnoho dalších možností, jak pomoci lidem ve vesnici, zvláště vdovám a dětem. Říkal, jak se denně modlí a prosí sv. Josefa... Připomnělo mi to mé „bláznivé“ začátky v Neratově, kde jsme se po revoluci pustili do obnovy kostela i do práce s potřebnými a lidmi s handicapem – taky s prázdnými rukama. Vidět v očích lidí naději je silný podnět k přemýšlení, jestli by se jim nedalo pomoci. Navíc i já jsem Josef... Jsem přesvědčen, že svatý Josef tiše, ale

důrazně zapracoval, a že to byl jeho nápad sehnat u nás tisíc Josefů, a propojit tak dva kontinenty společným úsilím. Podařilo se. Tehdejší královéhradecký biskup Dominik Duka mi povolil uspořádat sbírku a Diecézní charita Hradec Králové se do toho pustila. Pan biskup Josef mi dal první tisícovku, můj tatínek – taky Josef – sehnal přes třicet dalších dárců. Byli tací, kteří dávali za své příbuzné i zesnulé s odůvodněním, že kdyby tady byli, určitě by přispěli. Je úžasné, co Bůh dokáže v srdcích lidí svým Duchem. Příběh stavby školy v Indii byl vydán na dobrodružný román i s hororovými prvky.

Pro mne jsou všichni, počínaje panem biskupem Machadem a konče posledním dělníkem na stavbě, hrdinové. Pochopí to ten, kdo Indii navštívil.

Zasadili jsme semínko a ono roste. Je čas postavit školu. Místní úřady nám nepovolily školu v jedné budově s kostelem, jak jsme měli v plánu; musí být postavena odděleně. Co člověk nezvládne sám, může zvládnout s pomocí přátel. Volba hlavní osobnosti, jejíž jméno bude základem nové sbírky, je jasná. Kdo je sv. Josefu nejbližší, kdo s ním sdílel všechny starosti a výzvy, kdo s ním uskutečňoval všechna Otcova přání? Maria. Hledáme tedy tisíc Ma-

rií, aby prosby mužů, žen i dětí, které denně vkládají do svých modliteb v kostele sv. Josefa, mohly být naplněny. Já věřím v zázraky. Věřím, že jako Marie z Nazareta odpovídala na potřeby strádajících, pomohou nám nositelky jejího jména.

Vím, že na světě jsou miliony potřebných a nezachráníme celý svět. Ale něco udělat můžeme. Tak tedy v květnu – v měsíci mariánském – začínáme.

Nechceme útrpné milodary pro chudáčky. Nabízíme možnost vstoupit do života lidí schopných žít a radovat se v podmínkách pro nás nepředstavitelných. Otevřít dětem cestu ke vzdělání a tím jim dát naději. I sami sobě.

P. JOSEF SUCHÁR, člen Výkonné rady PONS 21

PONS 21
www.pons21.cz

Všechny vybrané peníze jdou na projekt

Hlavním záměrem našeho projektu je vybudovat základní školu pro chudé děti ve vesnici Mansapur, a umožnit tak kvalitní vzdělání dětem odtud i z okolí.

Ve vesnici je nově postaven kostel sv. Josefa a dům pro řádové sestry řádu misionářek Královny apoštolů. Pan biskup Machado, do jehož diecéze Mansapur patří, nás požádal o podporu výstavby školy. Její výstavbu podporují místní lidé napříč vyznáním, má podporu místní samosprávy, je zde pro ni vhodné místo, řádové sestry zajistí její provoz, díky blízké železnici může být využívána i pro další aktivity. Vedením celého projektu z indické strany pověřil biskup zdejší řádové sestry.

Náklady na výstavbu školy se pohybují mezi dvěma a sedmi miliony. Proč tomu tak je? Úroveň školy se totiž může přizpůsobit vybraným finančním prostředkům. Základní úroveň počítá s mateřskou školkou, třemi třídami a výukou angličtiny od páté třídy. Nejvyšší úroveň počítá s mateřskou školkou, devíti třídami, jídelnou, knihovnou a výukou angličtiny od první třídy. A pak jsou možnosti mezi těmito krajnostmi. Místní by si přáli nejvyšší úroveň, pro-

tože by tím velmi stoupla možnost studia jejich dětí na vysokých školách. Nákladově se pohybujeme asi tak desetkrát níž, než by stála taková škola v ČR.

V lednu 2013 jsme poslali na výstavbu

školy první částku ve výši 300 tisíc korun. Mohly tak začít vyměřovací práce a práce na základech školy. V Indii je od června období dešťů, a tak budou další práce pokračovat od konce září. Věříme, že se nám i za vaší

pomoci podaří sehnat dostatečné množství peněz.

O výstavbě školy budeme podrobně informovat na našich webových stránkách. Také plánujeme v příštím roce Mansapur osobně navštívit. Jsme si vědomi, že úspěšného výsledku dosáhneme i tím, když budeme maximálně transparentní a budeme dobře komunikovat se stávajícími i potenciálními dárci. Pro toho, kdo podpoří projekt větší částkou a bude se chtít osobně přesvědčit o tom, jak je s penězi naloženo (a má prostředky na cestu do Indie), není problém zorganizovat cestu do Mansapuru. Kontakty a další informace naleznete na www.pons21.cz.

Jedním ze základních principů činnosti PONS 21 je, že se všechny vybrané peníze musí použít ve prospěch určeného projektu. Veškeré režijní náklady (tj. zejména administrativu a cestovné) si členové Výkonné rady platí z vlastních prostředků. Pro sdružení pracují zdarma.

PAVEL FADRUS, člen Výkonné rady PONS 21

Nestojí to mnoho a stojí to za to

Na pomoc Indii se dlouhodobě zaměřuje i královéhradecká charita. Hovoříme s jejím ředitelem JIŘÍM STEJSKALEM.

Jednou z dlouhodobých aktivit královéhradecké diecézní charity je projekt Adopce na dálku. Kdy a proč jste s touto činností začali?

Začali jsme celkem náhodou, nebo spíše působením Boží prozřetelnosti.

Kolegyně ze slovenské charity se někdy v roce 2000 zmínila o dopise jednoho indického biskupa (dnes arcibiskupa v Bangalore).

Já už měl nějakou dobu pocit, že bychom jako charita v královéhradecké diecézi neměli být jen příjemcem pomoci z bohatších zemí, ale že bychom mohli pomýšlet na pomoc někomu, kdo je na tom podstatně hůř. Od té doby se datuje naše spolupráce.

Kolika dětem jste už pomohli?

Absolvovat alespoň základní školu mohlo naším prostřednictvím díky „adoptivním“ rodičům asi pět tisíc dětí.

Kromě podpory jednotlivých dětí pomáháte v Indii stavět domy pro chudé nebo internáty pro studenty. Nyní podporujete stavbu školy v Mansapuru. Proč?

Domky navázaly na naši první návštěvu, požádal nás o to pan biskup, který to projednal se starosty. Můžeme tak pomoci těm nejchudším. A hlavně – nestojí to mnoho a stojí to za to. Škola je podobný případ. Mansapur patří mezi nejchudší vesnice, tamní komunita i kněz jsou hodně aktivní a bude to taková „středisková“ škola i pro okolní vesnice.

Jak byste odpověděl na dotaz lidí v ČR: Proč mám dávat peníze na chudé do Indie, když takových lidí je i u nás hodně?

Na takový dotaz nelze odpovědět jednoznačně. Znáám hodně lidí, kteří pomáhají tady i tam. Znáám lidi, kteří by sami pomoc potřebovali, a přesto přispívají na „adopci“

– s tím, že indické děti to potřebují víc. A znám lidi, kteří s poukazem na to, že „se to stejně rozkrade“ nepřispívají na nic, protože mají „sami málo“...

Co vám osobně přináší setkávání s reálným životem chudých v Indii?

Uvědomuji si, jak se máme dobře, nakolik se nám blahobyt dostal pod kůži. A jak jsme ztratili schopnost radovat se z maličkostí. V Indii vidím, že se člověk může radovat, i když nic nemá.

Co byste vzkázal těm, kteří na školu přispějí?

Zaplat Pán Bůh a naděle stokrát víc. (red)

Když je elektřina nedosažitelným luxusem

Indie, země starověkých kultur, mnoha náboženství, tradic, vůní, ale také protikladů, chudoby a korupce. Pro Evropana bez osobní zkušenosti těžko představitelí svět, reprezentovaný na jedné straně druhou nejrychleji rostoucí ekonomikou světa kontrastující s prakticky nulovou cenou lidského života. Za více než miliardou obyvatel se skrývá stejný počet osobních příběhů.

Pakjá, třicetiletý usměvavý mladý muž pocházející z hinduistické rodiny, vyrostl tak jako miliony dalších indických dětí v nelehkých poměrech. Už od dětství musel zastoupit otce, který propadl alkoholu a od rodiny odešel. Staral se o svou matku, postiženého bratra a dvě sestry. Majetková situace rodiny se podepsala na pozici obou sester, které ne-

mají dostatek finančních prostředků na věno. Po absolvování základní školy (tj. asi pěti tříd) nemohl Pakjá najít stálé zaměstnání a živil rodinu z příležitostných výdělků. Vše se změnilo, když získal místo řidiče na biskupství v Belgaum a tím i stálý příjem. Po čase se nechal jako dospělý pokřtít a stal se součástí indické křesťanské obce.

Při cestě členů občanského sdružení PONS 21 do Indie to byl právě on, kdo je po celou dobu vozil. Svou práci vykonával s ochotou a radostí; jeho největší odměnou bylo, že se k němu hosté chovali jako k sobě rovnému. Ovšem jen málo životních osudů má v Indii šťastný konec. Statistické přehledy uvádějí, že z 1,2 miliardy obyvatel má pouze 200 milionů slušnou životní úroveň. Další

200 milionů se blíží hranici nouze, jak ji známe z našeho prostředí, a dalších 800 milionů se pohybuje v bídě, která je pro nás jen obtížně představitelná.

Sociální postavení obyvatel se odráží v obvyklém jídelníčku, kdy ti nejchudší jedí převážně rýži s trochou zeleniny a ti movitější si mohou stravu zpestřit ovocem, rybou nebo kuřecím masem. Velké rozdílů jsou také mezi životem ve městě a na vesnici, a to nejen v příjmech, ale rovněž v přístupu ke vzdělání, ostatně dodnes je polovina obyvatel Indie negramotných. Velmi obvyklé jsou na venkově problémy s vodou, často je nutné chodit ke studni i několik kilometrů a elektrický proud je ve většině míst nedosažitelným luxusem.

Kulturní a historická specifika se odrážejí i v rámci rodinných vztahů a vazeb. Manželské svazky jsou často uzavírány na základě úmluv rodičů s ohledem na kastu a věno; žena je chápána spíše jako majetek muže. Aktivity občanského sdružení PONS 21 nejen směřují k lepšímu poznání kultury a životních podmínek, ale především kladou důraz na realizaci do budoucna finančně udržitelných projektů, zaměřených na mezilidský i mezináboženský dialog a vzdělávání, jako jsou stavba kostela a školy v Mansapuru.

KAREL KRATOCHVÍL, člen Výkonné rady PONS 21

Žena, která přežila manžela, může za jeho smrt

V loňském roce oslavila Indie zvláštní výročí – pětadvacet let trvání zákona, který definuje upálení vdovy jako vraždu a odsuzuje každého, kdo se na něm podílí. Tento zákon byl přijat po otřesném případě z roku 1987, kdy byla nedobrovolně upálena se svým zemřelým manželem mladá vysokoškolsky vzdělaná žena. Stalo se tak před zraky a za souhlasu nejen

manželovy, ale i její rodiny. Upalování vdov, rituál zvaný sati, byl zakázán už za britské nadvlády v roce 1829. Přesto k němu i nadále docházelo a v odlehlých vesnických oblastech možná ještě dochází.

Podle hinduismu je žena zcela podřízena muži. Už při narození děvčátka nepanuje žádná zvláštní radost, vždyt dceřin musí rodiče šetřit na věno, zatímco syn domů dovede další pomocnou sílu i s penězi nebo majetkem. Děti jsou ale v Indii milovány, v několika prvních letech se nedělá rozdíl mezi pohlavími. Jakmile se blíží školní věk, situace se velmi změní. Děvčata musí zastat všechnu práci v domácnosti, na poli, starost o mladší děti v rodině, často jim nezbyvá čas ani na základní školní docházku. Ta je v Indii sice povinná a zdarma, ale kdo to v miliardové zemi zkontroluje? Podle statistik téměř dvě třetiny dívek nedokončí základní vzdělání. Přes zákazy jsou stále běžné domlouvání sňatků. Rodiče domluví sňatek, nebo dokonce provdají třeba i desetileté děvče, jež se pak stane součástí velkorodiny svého

manžela. Děvčatem pro všechno, terčem ponižování a bití, služkou. Situace se změní, až když porodí syna – pak se jí dostane ocenění a jisté vážnosti.

Nejhorší ovšem je, když žena ovdoví. Podle tradice může žena, která přežila manžela, za jeho smrti. A když není natolik „soudná“, aby zemřela zároveň se svým mužem, dostává se na nejnižší příčku společenského žebříčku. Pokud sama neopustí domácnost, velmi často ji rodina vyžene. Vdovám je oholena hlava, musí si smazat bindí, červenou tečku na čele, musí obléct bílé sárí, nesmí nosit šperky, vdát se. Je odkázána na milost svého okolí. To se od ní ale odtahuje, protože vdovy přinášejí neštěstí. Nezbývá než chodit po žebrotě.

V několika městech vznikly ašramy, domy vdov, kde ty šťastnější mají aspoň střechu nad hlavou a jedno jednoduché jídlo denně. Starší ženy zde čekají na smrt. Ale co ty mladé, dvacetileté? Ty bývají snadnou obětí mužů, kteří si „pletou“ ašramy s nevěstinci. Situace vdov se lepší ve městech, kde mladí lidé

rozbiřejí okovy starých pravidel. Kde dívky se středním vzděláním pracují ve státní správě, podnikají, mají svůj plat a nejsou odkázány na svého manžela a jeho rodinu. Na vesnici je situace jiná. Ale i tady se začínají lidé probouzet. Velkou práci na tomto poli dělají misie.

Jedno z míst, kde se soustřeďují na tuto problematiku, je právě Mansapur. Již ve starém kostele se zde scházely vdovy, často s jediným dědictvím po manželovi – s nemocí AIDS. Sestry tu pro ně připravují programy, kde se učí postarat se samy o sebe, o své děti a jak hospodařit s penězi. Pro ně a jejich děti je škola světlo naděje. Je to sice jen kapka v moři problémů této miliardové země, ale jak řekla Matka Tereza: „Všechno, co děláme, je jako kapka v moři, ale bez ní by bylo moře o kapku chudší.“

MARIE MANDOVÁ

Rozvířit hladinu rybníka malým kamínkem

Sestra
ZEENA D'SOUZA SRA,
Karnataka
– provincie Goa

■ Proč je nutné vystavět školu v Mansapuru?

Mansapur je místo, kde je škola naléhavě potřeba. Vesničané musí posílat své syny a dcery do školy, aby měli vyhlídku lepší budoucnosti. V současné době ve vesnici vyrůstají mladí lidé, kteří nemají dobrou práci, a nemohou tak podporovat své rodiny a ostatní sourozence. Osvojují si špatné zvyky a tím si ničí životy. Přejeme si, aby Mansapur jednoho dne dospěl k takovému modelu vesnice, kde bude podporováno vzdělání a zdejší společnost se bude vyvíjet směrem k míru, svobodě a bratrství.

■ Jak se budete podílet na chodu školy?

Vzhledem k tomu, že jsem provinční koordinátorka, budu mít za úkol spolupracovat se sestrami, učiteli a zaměstnanci této vzdělávací instituce a vést je. Škola spadá pod náš řád a my jsme plně zodpovědní za její fungování.

■ Co děláte pro chudé lidi?

Většina našich činností je zaměřena na emancipaci chudých. V naší provincii máme šest sociálních center, která zajišťují vzdělávání chudých dětí prostřednictvím sponzorských programů. Máme mnoho programů na rozvoj vesnice, jež se přímo věnují případům nevzdělaných či chudých žen a dětí. Naše sociální a zdravotnické aktivity zajišťují prevenci a léčbu nemocí pro lidi z vesnic. Naše sestry pořádají mnoho motivačních tréninkových programů pro různé skupiny, aby lidé získali povědomí o svých právech.

Sestra
MARIA GORETTI SRA,
bývalá generální
představená
Kongregace SRA,
misijní koordinátorka
v provincii Goa

■ Jaký má smysl stavět školu pro stovky chudých dětí, když jsou jich v Indii miliony?

Je to jako rozvířit klidnou hladinu rybníka malým kamínkem. Vidíme, jak se tvoří kruhy a pohybují směrem ke břehu. Každý kruh vytváří další a další. Stejně tak celkem malá aktivita – tedy škola pro stovky chudých dětí – může přivodit obrovskou změnu. Přijaté děti osloví další děti ve vesnicích, kde žijí, a vlny dobré práce se budou šířit dál. Vzdělání je účinný nástroj pro sociální změny a obecní rozvoj. Jakmile se dá mluvit jednou do pohybu, není třeba ohlížet se zpátky.

■ Co děláte pro chudé lidi?

Když jsem vstoupila do kongregace jako novička, rozhodla jsem se, že budu pracovat jako sociální pracovnice. Od té doby pracuji v místních vesnicích a zapojuji se do misí. Sociální práce je můj život! Mohu zasáhnout do životů chudých lidí a zpřístupnit jim vzdělání, odbornou přípravu, mohu pomoci posílit postavení žen, naučit je vytvářet si úspory, zpřístupnit počítačové vzdělávání vesnické mládeži, umožnit bydlení chudým, domov opuštěným dětem... To vše pochází z Boží milosti. Během mého působení ve funkci generální představené jsme mohly překročit hranice a rozšířit naši práci také na misie v Africe. Zahájily jsme programy odborné přípravy pro dívky, které nedokončily školu, programy podporující vzdělávání a další.

■ Budete ve škole v Mansapuru pracovat nebo s ní spolupracovat?

Vzhledem ke své funkci provinční misijní koordinátorky budu určitě se školou spolupracovat, zvláště co se týče jejího stavebního plánu, výstavby, vybavení a zařízení. Budu motivovat děti k dobrým studijním výsledkům.

■ Co byste popřála lidem, kteří na školu přispívají?

Spínám ruce s vděčností za toto ušlechtilé gesto našich milých dárců. Umožnili jste dopřát našim vesnickým dětem novou vyhlídku na vzdělání, které pro ně bude mít v následujících letech zásadní význam. Děkujeme za dobrotu vašich srdcí. Bůh vám vždy zehnej.

Sestra **PREETHI SRA,**
učitelka
„mateřské školy“

■ Jak jste získala své vzdělání?

Narodila jsem se ve vesnici Mansapur. Když přišel čas nastoupit do školy, hledala jsem jakoukoli záminku, jak se tomu vyhnout. Musela jsem chodit téměř sedm kilometrů, což bylo velmi vyčerpávající. Moji rodiče chtěli, abych měla vzdělání, proto mě zapsali na internátní školu vedenou řádovými sestrami. A tak jsem deset let žila v internátu, získala kvalitní vzdělání a morální hodnoty. Měla jsem štěstí, ale spousta dětí ne.

■ Na co se soustředíte ve své práci?

Jsem učitelka v Mansapuru. Přála bych si prostřednictvím vzdělání dát dětem šanci. Zvláště se soustřeďuju na žáky, kteří se učí pomaleji, věnuji svůj čas a energii tomu, abych jim pomohla studium zvládat. Jelikož jsou jejich rodiče negramotní, jsou děti závislé pouze na vedení svých učitelů.

Členové místních samospráv o stavbě nové školy

P. RICHARD MENEZES,
člen Gram panchayat

■ Podporujete stavbu školy v Mansapuru?

Když jsme se dozvěděli tu skvělou novinu, že budeme mít v Mansapuru novou školu, měli jsme opravdu velkou radost. Ano, budu školu podporovat s velkým nadšením, zejména co se týče právních záležitostí, při získávání povolení, propagaci školy a také v dalších administrativních práci a právních formalitách.

■ Změní škola život ve vaší vesnici? Jak?

Myslím si, že stavba školy je pro naše děti nezbytná, protože nyní musejí chodit do školy velmi daleko. Vzdělání určitě zlepší dětem start do života a později budou mít šanci získat dobrou práci a zlepšit své ekonomické podmínky.

■ Jakou práci byste přál svým dětem?

Mám tři děti. Byl bych rád, kdyby se jedno z nich stalo úředníkem, další učitelem a nejmladší aby se stal členem indické armády. Pokud se ale budou chtít zaměřit na jinou oblast, která bude blízka jejich srdci, určitě je budu podporovat.

LEELA FERNANDIS,
členka Gram panchayat

■ Podporujete stavbu školy v Mansapuru?

Ano, školu v Mansapuru podporuji. Pro nás je to velice dobrá zpráva a pro naše děti ohromná příležitost, jak získat kvalitní vzdělání.

■ Změní škola život ve vaší vesnici? Jak?

Ano, samozřejmě! Naše děti musí chodit do školy hodně daleko, což je velmi unavující.

je a vyčerpává. A protože jsou příliš unaveny, nejsou pak ve třídě schopny se soustředit. Věřte mi, tato nová škola přinese dramatickou změnu, ať už v životě našich studentů či jejich rodičů a později i celé společnosti.

■ Co byste popřála lidem, kteří na školu přispívají?

Přeji jim naplnění a štěstí, které si zaslouží za to, že věnují svou lásku a dobrotu našim dětem.

MATES MENEZES,
člen farní rady

■ Jak změni škola život ve vesnici?

Se školou se změní celá organizace vesnice. Změní se vzdělání a životní styl, mentalita rodičů i ostatních lidí. Mýty a sociální zla jako vraždy novorozeňat, alkoholismus a sňatky dětí poleví. Když bude školní zařízení k dispozici přímo v jejich vesnici, budou moci dopřát svým dětem vzdělání dokonce i lidé z nižších kast. Mohu vás ujistit, že škola usnadní celkový rozkvět Mansapuru, stejně jako okolních vesnic. Také ženy získají respekt a rovné příležitosti.

■ Co byste popřál lidem, kteří na školu přispívají?

Vděční za vaši dobrou vůli a velkorysou snahu pozvednout a vzdělat tuhle vesnici se modlíme, aby Bůh požehnal veškerému vašemu úsilí. Kéž jsou všechny vaše plány úspěšné.

GRAM PANCHAYATS – jsou místní samosprávy v indických vesnicích nebo v malých městech. Jde o základní jednotky zdejšího systému.

Stranu připravil pal

Rodiče dětí z Mansapuru a blízkých vesnic

RAJU, otec dítěte

■ Přejete si mít v Mansapuru školu?

Bylo by hezké, kdyby v Mansapuru budova školy stála. Naše děti budou ušetřeny nebezpečného překračování řek, železničních tratí a silnic.

■ Jak ovlivní vaši rodinu to, že budete mít v Mansapuru školu?

Můžeme myslet na dobré a kvalitní vzdělání pro naše děti. Všechny tradiční zvyky a předsudky nakonec zmizí. Díky vzdělání budeme brzy schopni vlastních rozhodnutí na základě lepších znalostí.

■ Pošlete své děti do školy?

Určitě budeme své děti do školy posílat, pro nás je to splněný sen, všemi způsoby budeme podporovat rozvoj této školy.

ANITHA MENDONCA,
matka dítěte

■ Jak ovlivní vaši rodinu to, že budete mít v Mansapuru školu?

Změní to náš život k lepšímu. Vzdělání posílí šance našich dětí na dobrý život a získání solidní práce. Naše vzdělané děti nám budou radit v otázkách zdraví, hygieny, při důležitém rozhodování, poradí nám, jak zlepšit naše metody chovu dobytka, a v mnoha dalších věcech.

■ Pošlete své děti do školy?

Vždycky jsem se modlíla za to, aby i mé děti dostaly příležitost učit se a vzdě-

lávat. Jsem šťastná, že moje modlitby byly vyslyšeny. Určitě své děti do této školy pošlu.

■ Jakou práci byste si přála pro své děti?

Můj syn říká, že by chtěl být knězem. Mám z toho radost. Dcera se chce stát profesorkou na vysoké škole. Ale pokud se později, až vyrostou, rozhodnou pro jiný obor, budu je podporovat i nadále. Jsou to jejich přání a já jsem tu vždy pro ně. Přestože jsme nádeníci, budeme tvrdě pracovat a snažit se, aby naše děti dostaly vzdělání.

■ Co byste popřála lidem, kteří na školu přispívají?

Jsou jako andělé posláni od Boha. My víme, že jim nemůžeme dát nic na oplátku, ale vždycky se za ně budeme modlit. Přinesli do naší vesnice život a tato škola je obrovské požehnání. Děkujeme vám, vždycky si na vás vzpomene v našich modlitbách.

Co říkají děti z Mansapuru?

ROHAN RAJU CHOUGULE
– postoupil z nižší do vyšší MŠ

■ Chtěl bys chodit do nové školy v Mansapuru?
Ano, chci chodit do nové školy. Řekl jsem svému otci, aby mi koupil nové boty a uniformu.

■ Co je tvým koníčkem nebo oblíbeným předmětem ve škole?
Rád sbírám obrázky a hraji hru s plochými kameny. Taký rád kreslím a učím se anglicky.

■ Víš něco o České republice?
Naše učitelka mi řekla, že pár dobrých lidí z daleké země, která se jmenuje Česká republika, nám pomáhá, abychom v naší vesnici mohli mít školu. Taký nám řekla, že je ta země moc krásná.

■ Které bys chtěl mít povolání?
Chci být lékař.

■ Co bys popřál lidem, kteří na školu přispívají?
Já jim děkuju. Prosím, řekněte jim, že až vyrostu a budu velký, budu pomáhat ostatním, tak jako to dnes udělali oni.

RACHAL INAS FERNANDES
– postoupila z vyšší MŠ do první třídy

■ Chtěla bys chodit do nové školy v Mansapuru?
Do nové školy chci chodit. Maminka říká, že dostaneme dobré vzdělání.

■ Co je tvým koníčkem nebo oblíbeným předmětem ve škole?
Mám ráda matematiku a ráda si hraju s hliněnými hračkami a na schovávanou.

■ Víš něco o České republice?
Vím, že tam sněží. Moje paní učitelka říkala, že je to krásná země s historickými budovami. Viděla jsem několik lidí odtamtud, když navštívili naši vesnici. Byli přátelští a usměvaví. Zúčastnila jsem se tance, který jsme předváděli v rámci programu, a oni nám tleskali. Jeden z nich dokonce vzal do náruče moji sestru. Vypadali tak roztomile!

■ Které bys chtěla mít povolání?
Chtěla bych pracovat v bance.

■ Co bys popřála lidem, kteří na školu přispívají?

Chci být hodné dítě a pilně studovat a poděkovat lidem z České republiky, kteří nám pomáhají. Myslím na vás a posílám vám svou lásku.

JOYBEN LAWRENCE MENDONCA
– postoupil z vyšší MŠ do první třídy

■ Chtěl bys chodit do nové školy v Mansapuru?
Chci chodit do nové školy a získat nové kamarády.

■ Co je tvým koníčkem nebo oblíbeným předmětem ve škole?
Rád si hraju s kozami na poli a dávám jim trávu k jídlu a taky rád roztáčím káču. Ve škole mám rád angličtinu. Učím rodiče pár slov a frází, které se učíme my.

■ Víš něco o České republice?
Ano, naše paní učitelka nám řekla spoustu věcí o České republice. Říkala, že tam jsou pěkné budovy, hrady a zámky, auta, hudba a lední hokej. Je to nádherná země. Také nám řekla, že se máme modlit za naše přátele z této země, kteří nám pomáhají.

■ Jaké bys chtěl mít povolání?
Chci být kněz.

GANESH KRISHNA PATIL
– navštěvuje první třídu

■ Chtěl bys chodit do nové školy v Mansapuru?
Ano, chtěl.

■ Co je tvým koníčkem nebo oblíbeným předmětem ve škole?
Rád hraju gilli danda (hru s dřevěnými tyčkami podobnou kriketu). Rád se učím angličtinu.

■ Víš něco o České republice?
Ano, je to krásná země známá díky autům, lednímu hokeji a krásným hradům. To nám řekla naše paní učitelka.

■ Které bys chtěl mít povolání?
Chtěl bych být inženýr.

■ Co bys popřál lidem, kteří na školu přispívají?
Děkuju. Budu se za vás každý den modlit.

Indické děti mají oči plné naděje

(Dokončení ze str. A)

■ Jaké vidíte hlavní rozdíly mezi chudými v Indii a v ČR?

Po návštěvě zmíněných oblastí nemůžete dojít k jinému závěru, než že u nás žádní skutečně chudí lidé nejsou. V Indii nejde o to, že by si chudý nemohl dovolit koupit si něco navíc. Chudoba tam znamená, že matka musí úzkostlivě shánět pitnou vodu, aby ji měla pro všechny své děti, které trpí žízní. O hladu nemluvě. My v České republice máme někdy tendenci stěžovat si, že se nemáme dost dobře. Ale v Indii je vidět, co zna-

mená skutečná chudoba. Poslat děti do školy je luxus, kterého se dostane jen těm nejšťastnějším. Navíc si musíme uvědomit, že když rodiče pošlou do školy jedno z dětí, které jim mohlo pomáhat doma, na poli nebo na pastvě, je to oběť pro celou rodinu.

■ Co byste vzkázal těm, kteří na školu přispívají?

Velmi jim za to děkuju, věřím, že jim to Pán Bůh oplatí, a ze srdce jim žehnám.

Přílohu připravili mach, pal

V nouzi poznáš přítele

(Dokončení ze str. A)

■ Co byste přál indické církvi do budoucna?

Indie je velká a krásná země se světlou budoucností. Jsme si vědomi, že se nyní potýkáme s problémy, jako jsou chudoba, nezaměstnanost, nerovnost mezi lidmi, kastovní systém, nevzdělanost, neznalost jazyků atd. Ale chovám v sobě naději, že díky kvalitnímu vzdělání a vedení k víře si v budoucnu budou lidé více pomáhat a svědomitěji přistupovat i k pomoci chudým. Věřím v Indii i proto, že jsou to morální lidé.

■ Co byste přál církvi v Česku?

Podle toho, co jsem slyšel a viděl, je ČR zemí vstřícnou, pozitivní a založenou na kvalitních hodnotách. Vím, že vaše země v nedávné minulosti také prožívala velké ústrky, a v takových zemích žijí většinou lidé velkorysí a tolerantní. Obdivuji vaši štedrost a schopnost obětovat se. Přeji vám, aby byla církev ve vaší zemi vždy dostupná a srozumitelná i chudým, jak k tomu vyzývá papež František. Ačkoli je ČR křesťanskou zemí, většina obyvatel se k víře nehlásí. Přijímám a modlím se, aby se do vaších životů vrátila víra spolu s nadějí a láskou.

PONS 21 JAK MŮŽETE POMOCI?

■ Podpořte sbírku „Hledáme 1 000 Marií“ finančním darem na účet: **258254075/0300**. **K tomu můžete použít i příloženou složenku.** Sběrka není určena jen pro Marie, můžete ji podpořit jakoukoliv částkou podle svých možností. Adresa majitele účtu: PONS 21, o. s., Chodská 489/1, 602 00 Brno, IČO: 22897402.

■ Rádi Vám na požádání vystavíme potvrzení o daru.

■ Staňte se členem Klubu přátel PONS 21 a pravidelně měsíčně přispívejte částkou 50 Kč a více. Podporovat naše přátele v Indii i nás můžete všemi dalšími možnými způsoby. Více se dočtete na našich webových stránkách. Informace ohledně registrace v klubu na www.pons21.cz nebo osobně na tel. čísle 724 643 102 – Karel Kratochvil.

■ Všem laskavým dárcům děkujeme.

INFORMACE A KONTAKT:

E-mail: pons21@email.cz, mobil: 724 643 102, 603 558 260, adresa: PONS 21, o. s., Chodská 489/1, 602 00 Brno.

WEBOVÉ STRÁNKY: www.pons21.cz

VÁŽENÍ A MILÍ ČTENÁŘI přílohy Katolického týdeníku,

doufáme, že jste se dozvěděli vše podstatné o projektu školy v Mansapuru. Mohli jste si také přečíst o životě místních lidí a poznat jejich názory, postoje a touhy. Mohli jste si udělat malé srovnání životních podmínek na obou stranách mostu mezi našimi kontinenty... Snad tohle všechno přispělo k lepšímu pochopení naší snahy vybudovat školu v indické vesnici. Za vaši případnou pomoc vám již na těchto stránkách přátelé z Mansapuru poděkovali. **Připojujeme se k nim a děkujeme všem Mariím i ostatním, kteří na školu finančně přispějí.**

Výkonná rada PONS 21
P. Josef Suchár, Karel Kratochvil,
MUDr. Pavel Fadrus, Ing. Ludvík Škrob,
Ing. Antonín Někviada

VYDÁNÍ PŘÍLOHY KT PODPOŘILI:

ANPORA s.r.o.
IČ: 292 93 740

PŮJČUJEME V BRNĚ A OKOLÍ ZDRAVOTNICKÉ POMŮCKY:

- lůžka elektrická polohovací
- antidekubitní matrace s kompresorem
- klozetová křesla
- jídelní stoly
- rehabilitační chodítka
- invalidní vozík – mechanický
- ostatní dle dohody

NABÍZÍ K PRODEJI:

- antidekubitní matrace s kompresorem

objednávky na tel.: 515 548 566, 775 948 955
nebo anporapujcovna@seznam.cz

www.anpora.cz

rozvoz a montáž: po, st, pá 16.00–21.00 hod.
Pomůcky půjčujeme na základě sepsání smlouvy.

Dům pro seniory MIA

Dům pro seniory MIA je soukromé zařízení poskytující kvalitní ubytování a nadstandardní služby v jednolůžkových, dvoulůžkových a třílůžkových bytech pro seniory z celé České republiky. V celém penzionu je bezbariérový přístup. Klientům nabízíme domácí prostředí a individuální přístup. Dům pro seniory MIA je určen i pro ty seniory, kteří vyžadují 24hodinovou péči.

Mobil: 720 554 673
Gellnerova 5, 625 00 Brno
www.seniorbrno.cz, MIA@seniorbrno.cz

ČIKO BRNO
– MIROSLAV HONZÁK
čištění kanalizace a odpadů
NONSTOP – havarijní služba
775 383 383, 724 127 778
e-mail: cikobrno@c-box.cz

www.cikobrno.cz

4heat Úsporné vytápění:
orloven | telocvičen | sálu
a kostelů | společenských
prostor

www.4heat.cz

SDRUŽENÍ NERATOV, O.S.
NABÍZÍ
NÁHRADNÍ PLNĚNÍ PRO FIRMY

.....

VÝROBKY ŘEMESLNÝCH DÍLEN, CATERING,
ÚKLIDOVÉ A ZAHRADNICKÉ SLUŽBY, PRADELNA,
ORGANIZACE FIREMNÍCH AKČÍ V NERATOVĚ.

.....

CERTIFIKÁT PRÁCE POSTIŽENÝCH

.....

PODPOŘTE S NÁMI
LIDI S POSTIŽENÍMI!

VÍCE INFORMACÍ:
WWW.NERATOV.CZ
+420 603 558 260
SDRUZENI@NERATOV.CZ